

Udbytning fra Landbrugets Side af en almindelig Nødstilstand. Ja, hvis det var det, maatte der selvfølgelig eksproprieres, men det er jo slet ikke det, der er Tale om. Som det er fremhævet flere Gange under denne Debat, men som jeg synes, der er Anledning til atter og atter at drage frem: det springende Punkt i hele Spørgsmaalet er dette, at denne Rug skal anvendes i Produktionens Tjeneste, og hvis den tages bort derfra, skal der købes andre Foderstoffer, som er dyrere. Og dersom det viser sig, at der ikke kan skaffes Foderkorn undtagen til ruinøse Priser, tror saa virkelig den højtærede Indenrigsminister, at han slipper for at købe Foderkorn til Landmændene og give det til dem til en Pris, der i hvert Fald ikke overstiger den, der betales for Rugen, der er taget fra dem, og saa lade Statskassen, d. v. s. os allesammen, bære Tabet ved Forskellen? Den højtærede Indenrigsminister hævdede, at hvis man vilde bære sig saadan ad, vilde det ene Erhverv efter det andet komme til Ministeriet med Krav. Det er min Overbevisning, at de Henvendelser vil Indenrigsministeren og Ministeriet overhovedet ikke slippe for. Det ene Erhverv vil komme efter det andet, thi Sagen er, at vi desværre endnu kun er ved Begyndelsen, der vil komme meget efter dette her, og hver Gang et Erhverv kommer i denne Situation, vil det komme med Krav til Regeringen, og Regeringen vil blive nødt til at se, hvad den allerede, forekommer det mig, burde have set, at det, den gør ved at vente, indtil Sagen kommer og præsenterer sig selv for den, er at sætte en Lap her, og saa revner det ved Siden af, saa sætter man en Lap der, og saa revner det igen ved Siden af, og saa bliver det saaledes ved, lige til man kommer ned til selve Grundspørgsmaalet, som er Spørgsmaalet om Landets Produktion og om Befolkningens Forsyning med det, som den ikke kan forsynes med fra Landet selv.

Det saa ofte omtalte Industrimøde var et Møde, som efter den Aand, der herskede paa det, var meget forskelligt fra en hel Række Industrimøder, som jeg har overværet, og jeg beklager meget, at de Herrer Ministre ikke kunde være til Stede fra Begyndelsen af. Der var der en Villie til Handling — ikke bare til at svømme og flyde og leve paa Forholdene, saadan som de kunde forme sig —, der var virkelig en Villie til Handling, som der netop skal være i et Erhverv og være i en Nation. Noget af det, der glædede mig mest ved dette Møde, var en af de allersidste Sætning-

ger, som blev udtalt, nemlig denne: Hvad det gælder om, er at tage fat nu og handle nu, thi efter Krigen bliver det for sent, saa er der saa mange andre, der har handlet. Dette Møde og dets Følger, tror jeg, vil tage en Del af det Ansvar bort fra Handelsministeren, som maatte hvile paa ham efter hans Afvisning af de Synspunkter, som jeg fremsatte under Finanslovsforslagets første Behandling angaaende dette Forhold, og det glæder jeg mig kun ved; jeg ønsker selvfølgelig, at Tingene skal gaa saa godt som muligt.

Ogsaa angaaende Landbruget og det, man forlanger af det under denne Sag, tror jeg, der gør sig noget gældende, som ligger udenfor Sagen. Jeg tror, der er Folk, der mener, at Landbruget i ganske ualmindelig stærk Grad har lukreret under de nuværende Forhold, og som derfor anser det for rigtigt at tappe det lidt. Hvorvidt nu Landbruget har lukreret, ved jeg ikke, det kan godt være, at nogle enkelte har lukreret — Landbrugets store Masse, tror jeg, har kunnet klare sig, og det har vi kunnet være glade ved —, men hvad jeg mener, man ogsaa ved Afgørelsen af dette Spørgsmaal skal have for Øje, er Landbrugets Stilling i Fremtiden, og den, tror jeg, vil blive meget vanskelig. Vi vil have al mulig Grund til at ønske, at Landbruget gaar saa usvækket som muligt ud af denne Krise. Det er ikke vanskeligt at paavise, at der er 9 Sandsynligheder af 10 for, at Landbruget vil blive vanskeligt stillet efter Krigens Afslutning, og det ligegyldigt, hvem der vinder, fordi Landbrugets Hovedafsætningssted er England. Lad os tænke paa, hvad England er for et Land, og hvorledes selve Moderlandets Forhold er til de uhyre Landomraader, som Verdensriget omfatter. Jeg beklager, at vi ikke har noget stort Kort hængende her, saa kunde jeg lettere gøre det anskueligt, men lad mig dog sige, at næsten $\frac{1}{4}$ af alt Land paa Jorden tilhører England, og at over $\frac{1}{4}$ af Jordens Befolkning er engelsk. Blandt Englands Kolonier er to uhyre Landmasser, den ene ligger omkring det atlantiske Hav og er saadant noget som 12 Mill. Kvadratkilometer. — Europa er kun omkring 10 Mill. Kvadratkilometer. — med noget over 70 Mill. Indbyggere, og den anden er omkring det indiske Hav og er saadant noget som 21 Mill. Kvadratkilometer, med 3—400 Mill. Mennesker. Lad mig erindre om, hvor ringe Moderlandets Størrelse og Befolkning er i Forhold til de Tal, jeg her har nævnt, og lad os betænke, at om disse vældige Befolkninger udenfor Europa, som England raader over, ikke har følt deres talmæssige